

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. XVII. Quomodo Julianus, ne tyrannus esse videretur, Christianos dolose persecutus est; Et Crucis vexillum deposuit: milites denique sacrificare invitos coegit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

homines hujusmodi beneficentiae affue-
facito, docens illos, id olim a nobis insti-
tutum fuisse. Homerus enim Eumaeum
ficioquentem inducit.

*Haud mihi fas, vel si veniat te vilior
hospes,*

*Quemquam desplicere. A summo nam
sunt fove cuncti,*

*Qui peregre adveniunt, modicum au-
tem munus amicum est.*

Ne igitur aliis, ut bona nostra æmulen-
tur, permittentes, ipsi per fœcordiam nos
probro afficiamus: aut potius religio-
nem erga Deos prodamus. Quod si te
hæc agere accepero, exultabo gaudio.
Præfides domi raro inviso: sed literas ad
eos sæpius mitte. Illis in urbem ingredi-
entibus nullus flamen occurrat. Cum
autem templa Deorum adierint, intra
vestibulum duntaxat occurrat flamen.
Intrantes vero illos nullus apparitorum
præcedat: sequatur autem qui volet.
Nam simulatque ingressus est limen de-
lubri, privatus efficitur. Tum enim, ut
probe nosti, intra templum imperium
obtinens; quandoquidem & divina lex
istud postulat. Et ij quidem qui obtem-
perant, revera pii sunt cultores Deo-
rum: qui vero fastum ac pompam cir-
cumferunt, vani sunt & inanis gloriae cu-
pidi. Equidem paratus sum subvenire
Pessinuntis, si Matrem Deorum sibi
propitiam reddiderint. Sin vero eam
neglexerint, non modo reprehensione
non carebunt; sed quod dictu mihi acer-
bum est, indignationem quoq; nostram
experientur.

*Namque mihi haud fas est miserari hos
atque fovere,*

*Qui sint insensu diis immortalibus ho-
stes.*

Perfuaide igitur illis, ut si curam sui à me
suscipi volunt, universi Matri Deorum
supplices sint.

CAP. XVII.

*Quomodo Julianus, ne tyrannus esse vide-
retur, Christianos dolose persecutus est; Et
Crucis vexillum deposuit: milites denique
sacrificare invitos coegit.*

ET Imperator quidem cum ista & fa-
ceret & scriberet, subditos suos fa-
cile ac lubenti animo à Christiana
fide traducturum se esse existimabat.

ἐν ποίαις πρὸς διζέ, διδασκων αὐτὸς ὡς τὸ
πάλασιν ἡμέτερον ἔργον ὁμῆρου γὰρ αὐτὸ
πεποίηκεν εὐμαιον λέγοντα.

Ζεῖν ἔ μοι θέμις ἐστ', ἔτ' εἰ κακίον σέθεν
ἔλθοι,

Ζεῖνον ἀπμᾶσαι πρὸς γὰρ δῖος εἶσιν ἀ-
παλλες

Ζεῖνοί τε πῶχοί τε δόσις δ' ὀλίγη τῆ
Φίλη τε.

Μὴ δὲ τὰ παρ' ἡμῶν ἀγαθὰ ἀπαλλήλει ἀ-
λοῖς συγχαρήσεις, αὐτοὶ τῆ βαθυμῆα καὶ
βαθύμῆα, μᾶλλον δὲ κατὰ πρῶτον μὲν τὸ
εἶν θεοὺς εὐλάθειαν εἰ ταῦτα πρὸς
ἐγὼ σε πρὸς ἡμῶν, μετὰ εὐφροσύνης ἡ-
μαι εἶν ἡγεμόνας ὀλιγάκις ἴπῃ τῆς κατὰ
ὄρα τὰ πλείεστα δὲ αὐτοῖς ἴπῃ τῆς κατὰ
εἰς ἴπῃ πόλιν, ἡπῶν τῶν μὴ εἰς αὐτοῖς ἰερῶν
ἀλλ' ὅταν εἰς τὰ ἰερά φιλῶσι τῶν θεῶν, εἰς
τῶν ἀεθύρων ἡγεῖσθαι μὴ εἰς αὐτῶν εἰς
σεβασίτης ἐπέσθαι δὲ ὀβελόμῃ αὐμῶν
εἰς τὸν ἐδὸν ἦλθε δὲ τεμνύρας, καὶ γέγονε ἡ-
της ἀρχαὶ γὰρ αὐτὸς, ὡς οἶδα, τῶν ἐδὸν, πρὸ
δὲ οὐδεὶς ταῦτα ἀπαλλήλει θεομῶς καὶ ἡμῶν
πειθόμενοι, καὶ ἀλήθειαν εἰσι θεοσεβείας εἰς
ἀνελχόμενοι τετύφας, δοξοκόποι εἰσι καὶ
δοξοὶ τῆ ποσιν ἐν ἡ βροθηῖν ἔτοιμός εἰμι, εἰ τῶ
μῆτερα τῶν θεῶν ἴλεω κατὰ ἡσασσι εὐαίως
ἀμελεῖσθαι δὲ αὐτῆς, ὅσα ἀμεμῆτοι μοῖνοι, ἀ-
λά πικρὸν εἰπεῖν μὴ καὶ τ' παρ' ἡμῶν δὲ πᾶσι
σῶσι δυσμῆρειας

Οὐ γὰρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν ἡλεῦ-
ρεν

Ἄνδρας οἱ καὶ θεοῖσιν ἀπέχθονται ἀθανά-
τοισιν

D Πείθε τούτων αὐτῶς, εἰ τῆς παρ' ἐμῶν ἀν-
μονίας ἀνελχούμαι, παρὸν μὲν τ' ἡμῶν τῶν
θεῶν ἰκέτας γινέσθαι.

Κεφ. ιζ.

Ὅτι ἵνα μὴ τυραννίδος δόξα, τυχρήντων ματῶν τῶν
σιανῶν καὶ παρ' ἡ καθαρῶν τῶν σωματικῶν ἐμῶν ἐπὶ
ἐξέσαι τὸ στρατιωτικὸν ἀνεύθει πρὸς οὐρανόν.

Ο' Μὲν βασιλεὺς τοιαῦτα ποιεῖν καὶ ἡ-
φῶν, ἡγεῖτο βραδύως εἶν δόξα καὶ
τες ἐκόντας μετὰ ἡσασσι δὲ δόγματι

πάντα ἀπεδάξων ἐπὶ καθυρέσει τῶν χρι-
 στιανῶν θρησκείας, ἕτε πείθειν παύσει, οἷός τε
 ἦν, ἀειφανὸς τε βιάζεσθαι, ἠγχιυέθ, μὴ
 τυραννικός εἶναι δόξῃ, ἔ μὴν καθυφῆκε τῆς
 ἀποθυμίας, ἀλλὰ πάντα ἐμνηχάτο, πρὸς
 ἑλληνισμόν τὸ ὑποήκοον, μάλιστα τὸς εὐαγω-
 λικόν, ὁ μὴν, δι' ἑαυτοῦ τὸ ἵδιὰ τῶν δεχόντων
 ἐπαγορεύει, ἀτεχνῶς ἵδιὰ πάντων ἑλληνί-
 ζων προσεβίζων, μελαποειν ἔγνωκεν εἰς τὸ
 πρῶτον γῆμα, τὸ κορυφαῖον τῶν ῥωμαί-
 κῶν συμβημάτων, ὅπερ κωνσταντῖνον κτ' εἶδον
 πρῶταγμα, ὡς ἐν τοῖς πρῶτον εἰρηται,
 εἰς ταυρῶν σύμβολον μετέτυπωσεν, ἐν ἧ ταῖς
 δημοσίαις εἰκόσιν Ἰημελές ἐποιεῖτο ἄστα-
 γραφειν αὐτῶν, δία μὴν, οἷά γε ἐν τῷ ἔρανε
 προσφαιούμηνον, καὶ σέφανον καὶ ἀλεργίδα
 τὰ σύμβολα τῆς βασιλείας παρέχοντα ἄρεα
 ἔ καὶ τὸν ἑρμῆν εἰς αὐτὸν βλέποντας, καὶ
 καθάπερ τῷ ὀφθαλμῷ ἐπιμαρτυρεῖντας
 ὡς ἀγαθὸς εἶναι πρὸς λόγους καὶ πολεμικός
 ἐκείδουσε δὲ ταυτὰ καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς ἑλ-
 ληνικὸν ἔρα σέβας, ἄστα μίγνυσα ταῖς εἰκό-
 σιν ὡς προσφάσει τῆς εἰς βασιλεία νενο-
 μωμένης τιμῆς, λεληθότως προσκωμῶν τοῖς
 συγγραμμοῖς ἀποχευόμενος τε τοῖς
 λογαίοις ἔθεσι, πάσῃ ἀεινοῖα ἐσπῆδαζε
 ἀειπνὴ τῶν ὑποκόων τὴν προσάρισιν, ἐνε-
 κειρῶν εἰ πείσειεν, ἐτοιμότερον οἷς ἀνθε-
 λῶν, τὸ λοιπὸν ἐπιχειρήσειν, εἰ ἵδιὰ ἀπειθῶν-
 τας, εὐροῖ, συγγνώμης ἐκτός κολάσειν, ὡς
 πρὸς τὰ ἔθνη ῥωμαίων νεωτερίζουσας, καὶ
 ἐπολιτεῖαν καὶ βασιλεία ἑξαμαρτίαν οἷας
 ἄνοι μὴν ἐν, οἷ καὶ δίκην εἰσεπραχθησαν,
 τυπῆκαν τὸν λόγον, καὶ ὡς εἶθ' ἦν, ὅσα
 κείχοντο προσκωμῶν τὸ ἵδιον, οἷα φι-
 λῶν, ὑπο ἀγνοίας ἠγνώμης ἀπειέργα,
 ἡμῶν ἀπλῶς παλαιῶν ἠγῆντο πείθειν, καὶ
 ἀπλῶς ταῖς εἰκόσιν προσήσαν βα-
 σιλεῖ δὲ πλέον ἔδεν ἠνυέθ, καὶ ταύτης
 τῆς τέχνης εἰς πείθειν προσελθούσης, ἔ μὴν
 ἀειδίδε, ἀλλὰ πάντα ἐπινοῶν διελέει,
 ὡς ἀν' προσάγοι ὅσα ἀρχομένους ἄστα-
 πησῶν αὐτῶν θρησκείων οἷον ἵδιὰ καὶ τότε
 ἐμνηχάτο, ὅσα ἀπάδει τῷ εἰρημένῳ
 ἀειφανέστερον μὲν τῷ πρῶτον καὶ
 βλαμότερον ἐπεχειρήθη, καὶ προσφάσις

A Cumque omnia moliretur ad everten-
 dam Christianorum religionem, persua-
 dere quidem nullatenus valuit: palam
 autē vim inferre erubescibat, ne tyran-
 nus esse videretur. Nec tamen de
 studio suo quidquam remisit: sed omnia
 excogitavit, quibus subditos ac præci-
 pue milites ad Gentilium religionem,
 partim per se, partim per Præsides allie-
 ceret. Denique ut omnibus modis
 eos Gentilium superstitioni assuefaceret,
 in pristinam formam commutare decre-
 vit signum illud nobilissimum exerci-
 tum Romanorum, quod Constanti-
 nus Deo jubente, ut superius retulimus,
 in crucis formam converterat. In pu-
 blicis autem imaginibus curavit, ut iux-
 ta se pingeretur Jupiter, velut è cælo
 apparens, & coronam ac purpuram,
 Imperii insignia, ipsi præbens: aut
 Mars ac Mercurius, oculos in ipsum
 conjicientes, ac veluti oculorum nutu
 testificantes, eum disertum esse &
 rei militaris peritum. Hæc & ejus-
 modi alia quæ ad Gentilium cultum
 pertinent, imaginibus suis inferi jus-
 sit: eo consilio, ut sub obtentu honoris
 qui Imperatori deferri solet, Romani
 eos etiam qui simul picti erant, im-
 prudentes adorarent. Abutensque vete-
 ribus institutis, omni industria labora-
 bat, ut subditorum animos deciperet.
 Sic enim cogitabat, si quidem ea persua-
 sisset, reliqua quæ vellet se deinceps
 facilius aggressurum. Si vero refraga-
 rios deprehendisset, se absq; ulla venia
 in illos animadverturum, utpote qui
 contra mores atque instituta Romano-
 rum, novitati studerent, & in repu-
 blicam inque Imperatorem ipsum pec-
 carent. Ac pauci quidem, qui etiam
 pœnas dederunt, consilium ejus intel-
 lexere, nec, ut moris erat, adorare
 sustinuerunt. Vulgus vero, et solet,
 vel ignorance, vel simplicitate animi
 ductum, vetustæ consuetudini omnino
 parendum esse existimabat, & incon-
 sultius ad imagines accedebat. Verum
 Imperator, ne hanc quidem fraudem
 expertus, quidquam profecit. Non
 cessavit tamen, sed perstitit omnia
 moliri atque excogitare, ut subditos
 ad eandem cum ipso religionem co-
 lendam adduceret. Id vero quod
 tunc temporis machinatus est, non valde
 discrepat ab eo quod jam retuli. Aper-
 tius tamen quam prius illud, & majore
 cum violentia susceptum est: nec paucis

qui in palatio militabant, fortitudinis suæ declarandæ occasionem præbuit. Nam cum tempus advenisset, quo donativum à Principe erogandum erat militibus, id autem plerumque fit diebus festis Romanorum, & natalibus Imperatorum atque urbium regiarum, secum ipse considerans, milites suo pro ingenio simplices esse atque incautos, & ob insitam ipsis cupiditatem pecuniis facile decipi, arte quadam usus est ut eos ad sacrificandum impelleret. Mos enim erat jam inde à prisca temporibus, ut donativum accepturi diis immolarent. Cum igitur singuli ad donativum accederent, hi qui Imperatori astabant, unumquemque thus adolere jubebant. Thus enim & ignis prope appositus erat. Idque ex veteri more institutoque Romanorum. Tum vero alii quidem absque metu magnitudinem animi sui declararunt, nec aut thus adolere, aut donativum ab Imperatore accipere voluerunt. Alii vero, consuetudinis ac vetustatis specie inducti, ne scelus quidem suum animadverterunt. Alii lucro proposito inelcati, aut metu ac perturbatione præventi ob scenam quæ repente ipsorum oculis apparebat, licet se Gentilium more sacra facere intelligerent, haud tamen istud piaculum effugerunt. Fertur autem quosdam ex iis qui istud sceleris imprudenter admiserant, cum in convivio, ut fieri solet, sibi mutuo propinarent benevolentiam testificandæ causâ, Christum ad singula pocula nominasse. Quendam vero ex convivis hæc illis respondisse: Mirum quidpiam patimini, Christum invocantes, quem paulo antea negavistis, tunc cum donativum accipientes à Principe, thus in focum imposuistis. Quibus auditis, cum facinus quod admiserant intelligere cœpissent, illico exsistentes, publice discurrere cœperunt, vociferantes, & cum lachrymis Deum hominesque testantes, Christianos se esse, ac semper fuisse: per ignorationem autem ejus quod fieret, si tamen id licet dicere, solam manum sacrificasse, animo nequiquam conscio. Post hæc Imperatorem adeuntes, projecto quod dederat auro, petierunt admodum forti animo, ut donum suum reciperet: ipsos vero interficeret. Neque enim se mutatos sententiam, si pro scelere quod manus ipsorum admiserat, toto corpore pœnas perfolverent

ἀνδρείας ὄχι ὀλίγοις ἐγγέβη τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ στρατιωτῶν· ἐπεὶ γὰρ κατὰ παρὰν βασιλείαν δωρεῖας στρατιώταις, γίνεται δὲ τὸ ὡς Ἰππῶν ἐν ταῖς Ῥωμαίων ἱερομυθίαις, καὶ βασιλέων, καὶ βασιλίδων πόλεων ἐν γρηθλοῖς ἡμέραις, λογισάμενος ὡς ἀπλὴν φύσει καὶ εὐνοῦν ἐστὶ τὸ στρατιωτικόν, καὶ ὑπὸ συνήθει πλεονεξίας ῥαδίως ἠπῆται χερματικῶν τῶν δὲ Ἰππῶν ταύτῳ παροίον, ἕκαστος αὐτῶν βασιλεῖ παρεσῶτες ἐκέλευον θυμῶν προὔκειτο γὰρ πολλοῖον λίβαι· καὶ τὸ ὡς δὴ τὸ παλαιὸν Ῥωμαίοις νεομαρτυρον· ἐνταῦθα οἱ μὲν, ἀδελῶς τὴν ἀνδρείαν ἐπεδείξαντο, καὶ ἔτε θυμῶσαι, ἔτε δὲ ἄλλοι πᾶσα ἡ βασιλείας λαθεῖν ἠνεχοῦτο οἱ δὲ, προσημαλὶ νόμος καὶ δοχαιότης, εἰς εἰς γὰρ ἐλάβον ὁ ἡμάρτανον· οἱ δὲ, τὸ φαινομένῳ κέρδει δὲλεαδέντες, ἢ δὲ ἐκ τῆς θορύβῳ προσημαλὶ θυμῶν ἐκ τῆς ἀπολλυμένη ἀναφανθείσης σκωθῆς, εἰ καὶ συνήθει ἐλλυζοῦντες, τὸ μὴ τὸ παθεῖν ἢ δὲ ἐργον τῶν δὲ αὐτῶν ἀγνοία ἀπεποσῶν ταύτη τῇ ἀμαρτίᾳ, λέγονται πρὸς ταῦτα, ὡς εἰσῶντο φιλοφρονητῶν, οἳ γὰρ ἐν ταῖς πότεσι γίνεσθαι φιλεῖ, καὶ ἀπεποσῶν ἀλλήλοισι, χεῖρον ἐπονομάσαι ταῖς κινήσιν ὑπολαβόντα δὲ πᾶσα τῶν δαιμονίων θαυμασῶν, ἔφη, ὑπομῆσαι, χεῖρον Ἰππῶν κέρδει, ὃν ἀποβραχέως ἠνεσοῦσθαι καὶ τὸ δῶρον πᾶσα ἡ βασιλείας δεξομένη, τῶν πρὸς τὸν λιβανωτὸν Ἰππῶν κέρδει· ἅμα δὲ τὸ ἠκῆσαν, καὶ συνήθει ἐργάσαντο, αὐτίκα ἀναπνοήσασθαι, δημοσία ἔθειον, βοῶντες καὶ δεδαιμονημένοι καὶ Θεὸν αὐτὸν καὶ πάντας ἀνθρώπους μαρτυροῦντες, χριστιανὸς εἶναι σφῶν καὶ διαμῶναι ἐν ἀγνοίᾳ δὲ τὸ γεγονόσθαι, εἰ γὰρ εἰπεῖν ἐστὶ, μόνῳ ἐλλυζοῦσθαι τὴν χεῖρον μὴ συμπραξάσης τῆς διανοίας· ἐπεὶ ὡς βασιλεία ἦλθον, προσημαλὶ δὲ δεδῶκε χεῖρον, ὃ μάλιστ' ἀνδρείας τοῖς οἰκείῳ δῶρον ὑπολαβεῖν ἦταν, αὐτῶν δὲ ἀνελεῖν μὴ μεταμελήσασθαι γὰρ εἰ ὑπὲρ ὧν προσημαλὶ ἐκτὸς ἡμῶν δεξιά, τῶν παντὶ σώματι δὲλεαδέντων

δια Χριστόν ὁ ὁ βασιλεὺς καίπε χαλεπῶς ἐσεγκῶν, κλειναμὴν αὐτῆς ἐφυλάξατο, μὴ μαρτυρίας γεῶν ἀξιώθειεν ἀφελόμενος ὁ ὁ τῆς βασιλείας, ὅθεν ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλείων.

A propter Christum. Imperator vero, quamvis eo facto exasperatus esset, eos tamen occidere noluit, ne honorem martyrii adipiscerentur: sed ex auctore palatio expulit.

Κεφ. ιη΄.

Ὁ ἰουλιανὸς ἐκάλει χριστιανὸν καὶ ἀγοράζον, καὶ ἔμελλεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἰλλυρικὴν παιδείαν, καὶ βασιλείᾳ μὴ ἀποχρησθεῖν ἢ φιλοσοφίας, καὶ ἀπολλωνιαίᾳ, ἀντισημαίνων αὐτῷ, καὶ ἰουλιανῶν τὰ βιβλία πρὸς τὴν ἰλλυρικὴν φράσιν, καὶ ἰουλιανῶν ἀπολλωνιαίου, καὶ χριστιανῶν ὁμοῦ, ὁ μὲν ἠρώρει, καὶ ἰαν γραφῶν, ὁ δὲ ἠρώρει, καὶ πάντα ποιητῶν μιμήμιος.

CAP. XVIII. Quomodo Julianus Christianos foro ac iudiciis uti, & Græcorum disciplinis institui prohibuit: & de Basilio magno, Gregorio Theologo, atque Apollinare, qui Imperatori resistentes, sacra volumina in Græcum sermonem transtulerunt. Et quod Gregorius Nazianzenus, soluta oratione admodum eleganter multa scripsit; Apollinaris vero Heroicum carmen composuit, cunctosque veteres Poetas imitatus est.

Ταύτης ὁ ὁ γνώμης καὶ ἀπὸ πάντας τῆς χριστιανῆς ὑπῆρχον, ἀφορμῆς λαβόμενος, ὅπως καὶ μὴ δὲν ἐγκαλεῖν ἔχων, ὡς αἰτεμῶρες εὐνοῦν, ἰσοπολιτείας ἐφόνοι καὶ συλλογῶν ἀδελφῶν μετέχειν καὶ τῆς διακρίσεως ἢ ἀρχῆς ἢ ἀξιοματῶν κοινωθεῖν καὶ μετέδοξε, καὶ μὴν ἐδὲ τῶν αὐτῶν παῖδας ἐσωεχώρει ἐκδιδάσκειν τῶν παρ' ἑλλησι ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἐδὲ τοῖς τέτων διδασκάλους φοιτῶν ἐλυπεῖται αὐτὸν καὶ μετῆρας ἀπολλωνιαίου ὁ σὺν ὁ, πρὸς πάντοδ' ἀπὴν εἰδήσει καὶ λόγων ἰδέαν παρασκευάσμενος, βασιλεὺς τε καὶ ἰουλιανῶν οἱ καππαδοκαί, παρὰ δὲ δοκιμῶν ἑστῶς τότε ῥήτορας, ἄλλοι τὲ ἰσοπολιτείας πᾶσι τοῖς ἐλλογμοῖ, ὧν οἱ μὴν, ἐξήλθεν τὰ ἐννικαία δόξαντα, οἱ ὁ, ἐκτῆς δὲ εἰς ἄρμυλο αἰετοῦ, ἐντεῦθεν ἐν μόνον δημογεγεῖας τὸ πᾶν οἰόμενος, καὶ σωεχώρει τοῖς χριστιανοῖς ἐκτοῖς τῶν ἐλλυῶν ἀσκήσει μαθήμασιν ἠνίκ' ἀπὸ ἀπολλωνιαίου ὅδ' εἰς καιρὸν ἰσοπολιτείας καὶ τῆ φύσει χρησάμενος, ἀντὶ μὴν ὁ ὁ ἰουλιανῶν ποιήσεως, ἐν ἔπεσιν ἠρώοις τῶν ἰουλιανῶν δὲ χαριστολογίαν συνεγράψατο μετὰ τῆς βασιλείας, καὶ εἰς εἰκοσπέτασα, ἐν μέρη τῶν πᾶσαν πραγμασίαν διείλεν, εἰς αὐτὸ μὴ ἰουλιανῶν φέρμενος ὁ μὴν, ἠνίκ' οἱ παρ' ἑλλησι τοῖς χριστιανοῖς καὶ τὸν τέτων δὲ ἰουλιανῶν καὶ τὴν τάξιν ἐπραγματεύσατο ὁ καὶ τοῖς μὴν ἀνδρῶν δὲ δράμασιν εἰκασμένας κωμωδίας, καὶ τῶν εὐριπίδων πραγμασίαν, καὶ τῶν πινδαρῶν λύραν ἐμιμήσατο, ὅθεν ἀπλῶς εἶπεν, ἐκ τῶν θεῶν γραφῶν τὰς ὑποθέσεις λαβὼν, τῶν ἐγκυκλίων καὶ ἰουλιανῶν μαθημάτων, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ

B quidem Nazianzenus, soluta oratione admodum eleganter multa scripsit; Apollinaris vero Heroicum carmen composuit, cunctosque veteres Poetas imitatus est. Eodem animo fuit erga reliquos omnes Christianos, ubi occasione nactus fuerat. Is enim qui sacrificare abnuerent, etsi nihil haberet quod illis objiceret, jus civitatis adimebat. A conventibus quoque & a foro eos prohibuit: nec iudicare aut magistratus gerere, aut honoribus ac dignitatibus frui permisit. Sed & Christianorum liberos, haudquaquam passus est Poetas atque Oratores Græcorum ediscere, & Gentilium Professorum scholas frequentare. Crebant ejus animum non mediocriter Apollinaris Syrus, omni disciplinarum genere instructus: & Basilius Gregoriusque Cappadoces, qui cunctos illius temporis Oratores longè superabant: multique præterea disertissimi viri, quorum alii fidem Nicæni Concilii sequebantur: alii opinionem Arij erant amplexi. Cum igitur persuadendi facultatem hinc tantum parari existimaret, non permisit Christianis ut Græcorum disciplinis erudirentur. Quo quidem tempore Apollinaris is quem supra dixi, multiplici eruditione & ingenio quo valebat, opportune usus, pro Homeri carmine, Hebræorum antiquitatem usque ad regnum Saulis heroico versu conscripsit, & universum opus in quatuor ac viginti partes distribuit, ac singulis libris ex Græcorum literis cognomentum indidit, juxta earum numerum atque ordinem. Scripsit etiam comædias instar fabularum Menandri. Euripidis quoque tragædias, & Pindari Lyram imitatus est. Denique ut compendio dicam, sumptis ex sacra Scriptura argumentis liberalium disciplinarum, brevi tempore lucubra-